

200703704/1.

Datum uitspraak: 1 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 04/31653 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 1 mei 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 april 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 15 juni 2004 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 mei 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

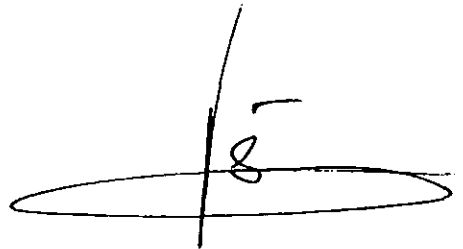
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 augustus 2007

154-532.

Verzonden: 1 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 04/31653

uitspraak van de meervoudige kamer

inzake

wonende te _____, eiseres,
gemachtigde: mr. A.W.J. van der Meer, advocaat te Dordrecht,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te 's-Gravenhage, thans de
Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. E.T.P. Scheers, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 4 april 2003 (verzonden 7 april 2003) afwijzend beslist op de aanvraag van eiseres, mede ten behoeve van haar twee minderjarige kinderen, tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'het ondergaan van medische behandeling'.

Tegen dit besluit heeft eiseres bij faxbericht van 29 april 2003 bezwaar gemaakt bij verweerder.

Bij besluit van 15 juni 2004 heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiseres bij faxbericht van 12 juli 2004 beroep ingesteld.

De zaak is op 3 maart 2006 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Na sluiting van het onderzoek ter zitting heeft de rechtbank aanleiding gezien het onderzoek te heropenen. De rechtbank heeft op grond van artikel 8:10, tweede lid, van de Awb bepaald dat het beroep voor verdere behandeling wordt verwezen naar een meervoudige kamer.

De zaak is vervolgens op 28 november 2006 ter zitting van een meervoudige kamer behandeld.

Eiseres is niet ter zitting verschenen.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

---

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd – voor zover van belang – af te wijzen.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) kan Onze Minister, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van Onze Minister de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 noodzakelijk is, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, verlenen onder een andere beperking, dan genoemd in het eerste lid.

Ingevolge artikel 3.46, eerste lid, van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met het ondergaan van medische behandeling worden verleend, indien Nederland naar het oordeel van Onze Minister het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling en de financiering van die medische behandeling naar het oordeel van Onze Minister deugdelijk is geregeld.

Volgens paragraaf B8/3.1 en 3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) kan Onze Minister, in de gevallen waarin niet wordt voldaan aan de in artikel 3.46 van het Vb 2000 genoemde voorwaarden, ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 verlenen. Om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning in verband met deze uitzonderingsbepaling dient betrokkene zich in Nederland te bevinden en dient sprake te zijn van de situatie dat;

- a. stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan, en
- b. de medische behandeling van de betreffende medische klachten niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of ander land waarheen betrokkene zich kan verwijderen, en
- c. de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze noodsituatie naar verwachting langer dan één jaar zal duren.

Ten aanzien van deze voorwaarden wordt advies ingewonnen bij het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA). Van vorenstaande voorwaarden wordt volgens voormelde paragraaf in beginsel niet afgeweken op grond van omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de zorg betreffen.

2.2. Verweerder heeft het standpunt gehandhaafd dat eiseres niet voor verblijf in aanmerking komt en heeft hiertoe – kort weergegeven – het volgende aangevoerd. Uit de adviezen van het BMA van 28 januari 2003 en 27 mei 2004 blijkt dat ten aanzien van eiseres sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn. Gelet op de ernst van haar ziektebeeld bestaat bij het achterwege blijven van behandeling kans op psychotische decompensatie en suïcidaliteit. Uit deze rapporten blijkt eveneens dat er zowel behandelmogelijkheden als medicatie in het

land van herkomst aanwezig zijn. Dit betekent volgens verweerder dat niet wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 3.46 van het Vb 2000. Ten aanzien van de vraag of eiseres verblijf dient te worden toegestaan vanwege een medische noodsituatie stelt verweerder dat evenmin wordt voldaan aan de voorwaarden zoals geformuleerd in diens beleid, als neergelegd in paragraaf B8/3 van de Vc 2000. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen worden niet in de besluitvorming betrokken, aldus verweerder. Tot slot is verweerder van mening dat, met inachtneming van het samenstel van aangevoerde factoren, niet is gebleken van een dusdanige bijzondere schrijnende situatie dat in dit geval toch aanleiding bestaat in het verblijf van eiseres te berusten.

2.3. Eiseres stelt zich op het standpunt dat zij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning nu Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van haar medische behandeling. Daarnaast is eiseres van mening dat haar verblijf toekomt op grond van een medische noodsituatie nu uit de BMA-adviezen is gebleken dat bij het achterwege blijven van behandeling op korte termijn een medische noodsituatie zal ontstaan. Volgens eiseres is niet gebleken op welke wijze de voor haar vereiste medische behandeling in haar land van herkomst kan worden voortgezet en of de behandeling gelijkwaardig en adequaat is. Evenmin is gebleken of de vereiste medicatie voorhanden is. Terugkeer naar het land van herkomst moet dan ook in strijd worden geacht met het bepaalde in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Eiseres is van mening dat zij in de gelegenheid had moeten worden gesteld de aan de BMA-adviezen ten grondslag liggende stukken te kunnen inzien. Volgens eiseres is niet gebleken of de BMA-adviezen voldoen aan de daaraan te stellen eisen. Eiseres verwijst in dit verband naar een uitspraak van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg van 31 mei 2005 (2004T078, NAV 2005/183). Ook is eiseres van mening dat de aard en herkomst van haar psychische klachten bij de beoordeling door het BMA hadden behoren te worden betrokken. Eiseres verwijst hiervoor naar een uitspraak van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg van 19 januari 2006 waarin – kort weergegeven – werd geoordeeld dat het onderzoek door de betreffende arts onvolledig was geweest. Tot slot stelt eiseres zich op het standpunt dat zij in het bezit kan worden gesteld van een verblijfsvergunning onder de beperking ‘conform beschikking Minister’.

2.4. De rechtbank overweegt het volgende.

2.4.1. Tussen partijen is in geschil de vraag of eiseres, alsmede haar kinderen, verblijf toekomt in verband met een ‘medische noodsituatie’ dan wel omdat sprake is van een ‘schrijnend geval’. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

2.4.2. Uit de ten aanzien van eiseres opgemaakte BMA-adviezen van 28 januari 2003 en 27 mei 2004 is gebleken, en door eiseres wordt niet betwist, dat de voor haar noodzakelijke medische behandeling en medicatie in land van herkomst voorhanden zijn. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat, nu aldus niet wordt voldaan aan de voorwaarden zoals geformuleerd in verweerders beleid, verweerder eiseres in redelijkheid heeft kunnen weigeren hier te lande te verblijven op grond van een medische noodsituatie. De rechtbank is van oordeel dat hetgeen eiseres in dit kader naar voren heeft gebracht, namelijk dat toegang tot de medische voorzieningen – voorbijgaand aan alle wachtlijsten – dient te zijn gegarandeerd alsmede de afstand tussen woonplaats en plaats van behandeling, de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreft. Volgens het door verweerder gevoerde beleid, zoals neergelegd in de paragrafen B8/3.3 en B8/4 van de Vc

2000 en onder verwijzing naar bestendige jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), worden omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen niet in de beoordeling betrokken.

In hetgeen eiseres naar voren heeft gebracht is geen grond te vinden voor het oordeel dat verweerder bij afweging van alle in aanmerking te nemen belangen niet in redelijkheid tot het voeren van dat beleid heeft kunnen besluiten. Voorts is niet gebleken dat verweerder zijn beleid onjuist heeft toegepast noch zijn bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb gesteld of gebleken, die nopen tot afwijking van dat beleid.

2.4.3. Voor zover eiseres stelt dat verweerder de adviezen van het BMA niet aan het bestreden besluit ten grondslag had mogen leggen, overweegt de rechtbank als volgt. Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder daarop bij de beoordeling van de aanvragen om toelating in beginsel afgaan. Door eiseres zijn geen concrete aanknopingspunten aangevoerd die twijfel doen rijzen aan de juistheid van de hiervoor genoemde adviezen van het BMA. De uitspraak van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, waarnaar eiseres heeft verwezen, werpt geen ander licht op de zaak. De beoordeling door een Tuchtrechtcollege betreft een andere beoordeling dan die welke hier ter beoordeling staat en daarbij is niet aannemelijk gemaakt dat de artsen in kwestie en de feiten en omstandigheden van die gevallen op gelijke voet kunnen worden gesteld met onderhavige zaak.

2.4.4. Ten aanzien van het standpunt van eiseres dat verweerder ten onrechte niet, dan wel niet tijdig, de bij de BMA-adviezen behorende onderliggende stukken heeft overgelegd overweegt de rechtbank als volgt. Onder verwijzing naar het verhandelde ter zitting van de enkelvoudige kamer gaat de rechtbank er van uit dat eiseres inmiddels in het bezit is van de onderliggende landeninformatie van SOS International. Ten aanzien van de door eiseres verzochte onderliggende medische informatie is de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 10 maart 2006 (nr. 200509257/1, JV 2006/160), van oordeel dat het aan eiseres is om desgewenst deze informatie, gelet op het vertrouwelijke karakter daarvan, bij haar behandelaars op te vragen en in het geding te brengen.

2.4.5. Ten aanzien van het beroep van eiseres op het gestelde in artikel 3 van het EVRM overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar bestendige jurisprudentie van de Afdeling, dat een beroep op de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts wordt beoordeeld in het kader van een aanvraag om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Hetgeen door eiseres in dit kader is aangevoerd kan dan ook niet tot het gewenste resultaat leiden.

2.4.6. Ten aanzien van het standpunt van eiseres dat verweerder de zaak als schrijnend had dienen aan te merken en eiseres een verblijfsvergunning had dienen te verlenen onder de beperking "conform beschikking Minister" in de zin van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 oordeelt de rechtbank dat van een aanvraag hieromtrent noch een besluit hierop is gebleken. Uit het bestreden besluit kan niet worden afgeleid dat verweerder heeft beoogd hieromtrent een besluit te nemen, nu zulks niet blijkt uit de tekst van het besluit, het onderwerp van het besluit, het dictum of de rechtsgevolgen. Voor zover eiseres van opvatting is dat verweerder dienaangaande ambtshalve had moeten beslissen en geacht moet worden dienaangaande niet tijdig te hebben beslist, verdraagt dit standpunt zich niet met artikel 3.6

---

van het Vb 2000. Verweerders bevoegdheid ex artikel 3.4, derde lid van het Vb 2000 valt niet onder de in voormeld artikel 3.6 genoemde beperkingen ten aanzien waarvan verweerder ambtshalve mag beslissen.

Verweerder heeft wel de door eiseres aangevoerde omstandigheden betrokken bij de besluitvorming in het kader van de onderhavige aanvraag en gemotiveerd waarom geen sprake is van een dusdanig schrijnende situatie, dat aan eiseres alsnog verblijf dient te worden toegestaan. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder daartoe in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten.

2.4.7. Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond. Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten is de rechtbank niet gebleken.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

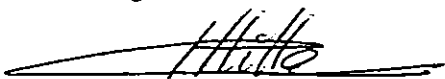
3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

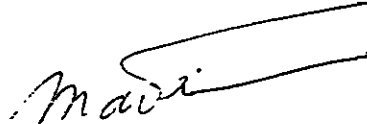
- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.A.C. Prins, voorzitter, en mrs. A.P. Hameete en M.G.L. de Vette, leden, en door de voorzitter en mr. C. Willemsen, griffier, ondertekend.

De griffier,

De voorzitter,

Uitgesproken in het openbaar op:

11 mei 2007

Afschrift verzonden op:

11 mei 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

Tel. (078) 639 99 00
Fax (078) 639 97 61

29 MEI 2007

37041

ZAAG: 1

AAN:

BEHANDELD: DO: PAR:

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 29 mei 2007

-2-

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op [redacted], van Azerbajdzjaanse nationaliteit,
hierna te noemen 'appellante',

te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van de advocaat mr P.J. Wapperom, die ten deze door appellante bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en die ten deze als gemachtigde voor haar optreedt, zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Appellante heeft op 23 mei 2002 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "voor het ondergaan van medische behandeling".

Verweerder heeft bij beschikking van 4 april 2003 de aanvraag afgewezen.

Tegen deze beschikking is op 29 april 2003 een bezwaarschrift ingediend.

Verweerder heeft het bezwaar bij beschikking van 15 juni 2004 ongegrond verklaard.

Zijdens appellante is op 12 juli 2004 beroep ingesteld.

Het beroep is openbaar behandeld ter zitting van 3 maart 2006.

De zaak is vervolgens op 28 november 2006 ter zitting van de meervoudige kamer behandeld.

Bij uitspraak van 1 mei 2007, verzonden op gelijke datum, heeft de Rechtbank Dordrecht het ingediende beroepschrift ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellante kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt daartegen hierbij hoger beroep in, nu zij van mening is dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling of rechtsbescherming.

Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

-3-

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek; hoorplicht

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder r.o.2.4.2 overwogen :

"Uit de ten aanzien van eiseres opgemaakte BMA-adviezen van 28 januari 2003 en 27 mei 2004 is gebleken, en door eiseres word niet betwist, dat de voor haar noodzakelijke medische behandeling en medicatie in land van herkomst voorhanden zijn

(.....)

In hetgeen eisers naar voren heeft gebracht is geen grond te vinden voor het oordeel dat verweerder bij afweging van alle in aanmerking te nemen belangen in redelijkheid tot het voeren van dat beleid heeft kunnen besluiten. Voorts is niet gebleken dat verweerder zijn beleid onjuist heeft toegepast noch zijn bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb gesteld of gebleken, die nopen tot afwijking van dat beleid."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.2.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellante is van mening dat de rechtbank in de desbetreffende overweging heeft miskend dat in onderhavig individueel geval terdege zijdens appellante is aangegeven dat voor haar de medische voorzieningen niet toegankelijk zijn. In dat kader zij verwezen naar de gronden van het bezwaar van 28 september 2005

Nog daargelaten dat van de zijde van appellante eerste gereageerd kon worden nadat het desbetreffende beroep aanhangig was.

Ten onrechte heeft de Rechtbank zulks niet betrokken in haar belangenafweging.

Appellante is dan ook van mening dat de rechtbank had dienen vast te stellen dat de bestreden beschikking tot stand is gekomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, althans de algemene beginselen van behoorlijke bestuur.

-4-

Appellante is dan ook van mening dat in deze een onzorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.2.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2 en is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank Dordrecht, niet in stand blijven;

Appellante verzoekt u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het Hoger Beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten en eventueel griffieged.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom